

ÉLETIGE

VÁLTSUK ÉLETRE AZ EVANGÉLI- UMOT

Chiara Lubich | Életige, 2005 március
A Gyerekek az Egységért Központ gondozásában

„Istenem, Istenem,
miért hagytál el
engem?”

(Mt 27,46)

Ha létezik titokzatos valóság az életünkben, akkor az a fájdalom.

Szeretnénk elkerülni, de előbb-utóbb mindig eljön. Egy triviális fejfájástól, amely látszólag megmérgezi a legegyszerűbb napi tetteinket a sikertelen vizsgán átélte megaláztatásig; a közúti balesettől, ami elviszi egy barátunkat vagy rokonunkat a háború, terrorizmus vagy környezeti katasztrófák okozta szorongásig...

Tehetetlennek érezzük magunkat a fájdalommal szemben

Gyakran még azok sem tudnak segíteni nekünk a megoldásban, akik közel állnak hozzánk és szeretnek minket: de néha az is segít, ha valaki csendesen osztozik benne velünk.

Ezt tette Jézus: közel jött minden férfihoz és nőhöz, hogy mindenünkben osztozzon. Még inkább: magára vállalta minden fájdalmunkat és fájdalommal vált, amikor így kiáltott:

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

Jézus a kereszten, épp amikor végtelen távol érzi magát az Atyától, hatalmas és elképzelhetetlen erőfeszítéssel hisz az Ő szeretetében és teljesen rábízta magát:

**„ATYÁM, KEZEDBE
AJÁNLOM LELKEMET”**

Amikor átjár minket a fájdalom, bármilyen fájdalom, bízunk az Ő szeretetében és hatalmas erőfeszítéssel és próbáljuk kimondani:

**„TÉGED SZERETLEK EBBEN A
FÁJDALOMBAN ELHAGYOTT
JÉZUS. TE MAGADRA VETTED A
FÁJDALMAM, JÖJJ, LÁTOGASS
MEG ENGEM. SZERETLEK ÉS
ÁTÖLLEK TÉGED!”**

EZ A SZERETET A
SZENTLÉLEK AJÁNDÉKAIT
TERMI: BÉKÉT, FÉNYT,
ÖRÖMÖT AD, KÜLÖNLEGES
ÖRÖMÖT RAGYOGTAT FEL
BENNÜNK.

TAPASZTALATOK A VILÁGBÓL

Nemrég hirtelen és minden különösebb ok nélkül arra gondoltam, hogy minden könnyebb lenne, ha abbahagynám az Evangélium megélését: nem kell „elsőként szeretni”, „mindenkit szeretni”!

Már nem hittem és minden hiábavalónak, idétlenségnek tűnt: elveszítettem Jézust! Szörnyű volt. Egyedül voltam és egyáltalán nem voltam boldog. Egyik részem Jézusra vágyott, a másik elutasította. Sokat imádkoztam, akkor is, ha úgy tűnt, Ő nem létezik. Egy vasárnap este elmentem misére. Gyakorlatilag nem figyeltem, nem volt erőm hozzá. Nagyon szomorú voltam.

fokoláre
mozgalom

Aztán felemeltem a tekintetemet, és megláttam a feszületet: íme Jézus, aki a kereszten azt kiáltotta, hogy az Atya elhagyta. Különlegesnek tűnt számomra, mert én is épp olyan elhagyottnak éreztem magam. Olyan volt, mintha hozzám jött volna.

Abban a pillanatban felismertem a szívem mélyén lévő fájdalomban, szomorúságban, kétségeimben Jézust és szerettem őt.

Ekkor végtelen öröm járta át a szívemet. Úgy éreztem kiválasztott lettem ezáltal a tapasztalat által és megköszöntem Istennek. Még soha nem tapasztaltam ekkora szeretetet.

(A. Spanyolország)

www.fokolare.hu
www.teens4unity.hu